

Slunce v

otec Václav Trmač

„Jak to ten Ambrož dělá, že mu lidé visí na rtech od začátku kázání až do konce?“, přemýšlel Augustin cestou ze studijní návštěvy v milánské katedrále. „Po řečnické stránce se mu vyrovnám, a přesto se mi nedaří udržet pozornost posluchačů tak, jako jemu.“ Řečnická pověst biskupa Ambrože byla jednou z příčin, proč Augustin přijal nabídku a stal se učitelem rétoriky v Miláně. Po dnešním kázání měl pocit, že ačkoliv chtěl studovat způsob biskupova projevu, myslel místo toho na obsah. Ten také teď prolínal do jeho myšlenek. Ambrož řekl: „Církev není pouze vystavena náporu mořských proudů, také se na vlnách vznáší. Existují totiž proudy tryskající z nitra...“ To přece bylo to, o čem se Augustin jako řečník snažil. Chtěl, aby jeho slova nesla posluchače jako proud mohutné řeky, ale měl pocit, že jsou spíše potůčkem, který je dobrý leda k umytí nohou. Zato Ambrožova slova takovou mohutnou řekou skutečně byla.

Najednou jako by Augustina trkla slova „tryskající z nitra“. O tom, že biskup sám žije tak, jak to učí lidi, nebylo pochyb, spíše byl na sebe mnohem přísnější. „A co já?“, ptal se sám sebe Augustin, ale hned se tu otázku snažil přehlúšit: „Ale to je přece hloupost. Co komu záleží na mém životě? Co kdo o mně ví? Důležité je přece volit ta pravá slova, dobře poskládat věty, vystavět celou řeč jako nádherný palác.“ Sám sebe ovšem nepřesvědčil. Pokračoval v cestě a současně se v duchu hájil, jako by stál před soudem, jako by mu někdo něco vyčítal. „Co je špatného na tom, že žiji s Melánií, i když nejsme manželé? Syna jsme vychovali dobře, už je mu 14 a vypadá to, že půjde v mých stopách. A kolik lidí v Římské říši má takové vzdělání jako já? Mám úspěch, je o mě zájem, mám peníze...“

Augustin se natolik zabral do vychvalování sebe sama, že málem vrazil do ženy, která šla proti němu. Už už jí chtěl vynadat, že nedává pozor na cestu, ale když se podíval na její tvář, zarazil se. Ta žena měla oči jako jeho maminka. Ale ta přece zůstala v Africe, kde by se tu vzala? Nikdy nebyla ani v sousedním městě, jak by se dostala do Itálie? 16 let jí neviděl, ode dne, kdy šikovně utekl do Říma, i když se mu v tom snažila zabránit. Několikrát jí chtěl napsat dopis, ale nikdy to neudělal. Neměl čas. Tak to aspoň omlouval. Teď, pod dojmem Ambrožovy řeči, zapochyboval o tom, že to byl pravý důvod. Není pravdivější, že nenapsal, protože vlastně nevěděl, co má napsat? Hned se však sám sebe zastal, dokonce to řekl nahlas: „Já, učitel řečnictví, že bych neuměl napsat dopis? To je přece nesmysl!“

Trochu sebou trhl, když si uvědomil, že stále stojí proti té ženě a dívá se jí do očí stejně jako ona jemu. Jak moc může člověk zestárnout za 16 let? Ovšem – co když to, co vidí ve tváři té ženy, není následek stáří, ale utrpení? Ty oči! To přece není možné, aby měl ještě někdo jiný stejné oči jako jeho maminka! Učitel řečnictví nevěděl, co má říct. Později nedokázal ani odhadnout, jak dlouho to vzájemné mlčení trvalo. Nikdy však nezapomněl na to, jak byl šťastný, když ta žena řekla: „Augustine!“, objala ho a rozplakala se mu na rameni.

První večer s maminkou patřil vzpomínkám, ty další už mířily k uspořádání Augustinova života. Ještě před rokem by si do ničeho nedal mluvit. I teď se vzpíral, ale mamčinina slova v něm pomalu klíčila. A znovu si uvědomoval, že z lidského nitra může vyvěrat proud, který je schopen nést náklad bolesti své i jiných lidí. Nevzdělaná žena dokázala sdělit víc než obdivovaný řečník. A někdy k tomu nepotřebovala ani slovíčko.

DVŠÍ

Augustin se pod vedením biskupa Ambrože připravil na křest, který přijal společně se svým synem Adeodatem o Velikonocích roku 378. Když se Melanie vrátila do Afriky a maminka Monika i Augustinův syn brzy po sobě zemřeli, uvažoval Augustin o vstupu do kláštera. Řím se mu však jevil příliš rušný, tak se vrátil do Afriky s úmyslem založit nový klášter tam. Cestou se zastavil v bazilice v Hippo. Tamní staříček biskup hledal na pomoc vhodného kněze. Lidé ho upozornili na přítomnost vzdělaného Augustina a ten se nakonec podřídil přání biskupa, přijal kněžské svěcení a o pět let později ho nahradil i na biskupském stolci. Zemřel roku 430. Dochovalo se 113 jeho spisů, nejznámější jsou Vyznání, O Trojici a O městě Božím.

Fotbalové dovednosti zhodnotí ANTONÍN PANENKA

Orel

DNY LIDÍ DOBRÉ VŮLE 2010 JIŽ TRADIČNĚ PŘINESOU PESTRÝ A NABITÝ PROGRAM. DO NĚJ PATŘÍ I PROJEKT S NÁZVEM „SOUTĚŽ VE FOTBALOVÝCH DOVEDNOSTECH“, KTERÁ SE USKUTEČNÍ 4. ČERVENCE NA FOTBALOVÉM HŘIŠTI. PATRONEM SOUTĚŽE JE SLAVNÝ ČESKOSLOVENSKÝ REPREZENTANT ANTONÍN PANENKA, KTERÝ BUDE SLEDOVAT A POSUZOVAT VÝKONY MALÝCH FOTBALISTŮ.

OD 11 DO 13 HODIN PROBĚHNE WORKSHOP, který umožní návštěvníkům Dnů lidí dobré vůle vyzkoušet si svůj fotbalový um. Tato část bude zároveň pojata jako kvalifikační kolo pro hlavní soutěž – finále. To bude v odpoledních hodinách.

MEZI 14. A 16. HODINOU SE USKUTEČNÍ FINÁLE, závěrečná část Soutěže ve fotbalových dovednostech. Finálovému kolu předchází kola kvalifikační, která probíhají do konce měsíce června.

„SOUTĚŽ VE FOTBALOVÝCH DOVEDNOSTECH“ je projekt, jehož cílem je umožnit mladým sportovcům objevit své fotbalové schopnosti. Jednotlivé disciplíny byly vytvářeny ve spolupráci s odborníky a prvotní trenéry, díky čemuž je zaručeno, že mladí fotbalisté si opravdu ověří všechny své dovednosti a případně v sobě objeví dosud dřímající talent.

JAK SE DO SOUTĚŽE ZAPOJIT?

Chcete-li se do soutěže zapojit, můžete navštívit některé z kvalifikačních kol, či kvalifikační kolo přímo uspořádat. Nejedná se o nic komplikovaného. Jednoduchý návod, jak kvalifikační kolo uspořádat naleznete na <http://gol.orel.cz>.

Přihlášky k pořádání soutěže zasílejte co nejdříve na ústřední sekretariát Orla – ustredi@orel.cz.

Termín pořádání základních kol je do konce června. Poslední kvalifikační kolo proběhne 4. července přímo na Velehradě, a to v dopoledních hodinách.

Najděte si Orel na Facebooku
<http://www.facebook.com/orel.cz>.

CO JE OREL, ANEB „KDO DÁVÁ SPORTU SMYSL“?

Orel je sportovní organizace, která svojí činností staví na prosazování hodnot fair play nejen ve sportu, ale i v ostatních činnostech veřejného života. Toto občanské sdružení je moderní organizací, jejímž cílem je především výchova mladých lidí a dětí prostřednictvím sportovních, kulturních i duchovních aktivit.

Sportovci v Orlu se primárně nevěnují vrcholovému sportu, nýbrž sportu pro radost a pro zdraví. Styl našich soutěží vede k férovému sportování, přičemž nám nejde o vítězství za každou cenu.

Orel je velmi pružnou organizací a rozhodně má co nabídnout. Hrajeme moderní a atraktivní sporty —

florbal, hokejbal nebo třeba beach volejbal. V našich orlovnách si můžete zahrát bowling či squash, vyzkoušet veslařský trenér, spinning či lezeckou stěnu.

Kromě sportu se zabýváme i kulturními aktivitami. Pořádáme hudební

festivally, kterých se mohou účastnit i neprofesionální soubory. Dále například pracovní kempy pro řečnický trénink, který se hodí nejen pro orelské recitační soutěže, či divadlo.

Za zmínku stojí i duchovní stránka naší činnosti. Ta nespočívá v modlitbách před každým sportovním zápasem, nýbrž v krátké promluvě a zamyšlení nad poctivou hrou a uměním nejen vyhrát. Snažíme se, aby i naše duchovní akce byly zážitkem pro každého. Na tradiční Svatohostýnské pouti nikdy nechybí sportovní program. Loni jsme navíc uspořádali i tábor pro mládež.

Zaujala Vás činnost Orlů a chcete o ní vědět více? Ziskejte o nás více informací prostřednictvím našeho časopisu či webu – www.orel.cz.

Text a foto: Petr Ducháček